

Ministre del blat i la sardina

Pedro Solbes, de Brussel·les al Pinós

Pedro Solbes Mira ha estat designat nou responsable d'Agricultura i Pesca pel president espanyol Felipe González. Criat al sud valencià, assalariat a Brussel·les i ciutadà de Madrid, Solbes no ofereix canvis substancials en el panorama agrícola i marítim.

La posada del seu avi, Amador Mira Marhuenda, va donar-li refugi, mantes, llençols i aigua, molta aigua el 31 d'agost d'un pobríssim 1942. Dies abans hi havia arribat sa mare plenament embarassada d'un nen que, 49 anys després, seria ministre del mar i de la terra, del blat i la sardina, d'Agricultura i Pesca. El primer gemec ministerial va ser en aquella casa, al carrer Cánovas del Castillo, al Pinós, junt al riu Vinalopó.

La família materna, els Mira, era del poble. La paterna no. Els Solbes venien del blanc Benimantell. En tot cas, als set anys, primera comunió pel mig, pecats venials i nòvies de mentidetes, Pedro Solbes Mira, fill d'un funcionari de Correus i Telègrafs, estrenava casa nova a Alacant, on el seu pare havia millorat i donava d'alta una gestoria: Pasaportes, Patentes y Marcas, Solbes. Se expenden licencias de caza. A la ciutat dels dos castells, Pedrito començava el batxillerat, acabava el pre-universitari i comprava bitllets de segona per a Madrid. Encara no madur, ja era doctor en Ciències Polítiques i titulat en la carrera de la generació, el dret. Més tard es va casar amb Pilar, comprarien junts un pis, i amb ella formaria dos senyoretetes i un baró. El seu avi ja no es trobava a la Terra però sa mare continuava ocupant l'habitació del passadís, protegida pel matrimoni.

D'estudiant, els mestres l'expediren un fum de matrícules d'honor. "Prometia molt", diuen encara els membres de la dinastia materna al Pinós. Tant que, orbitat al món des d'aquell poble de poc més de 5.000 censats contemporanis, animat laboriosament per Baco i les cooperatives, Pedro Solbes, que no jugava al futbol ni fumava, va ser nomenat secretari d'estat de la CEE el 1985. Tenia 43 anys. Abans havia estat el mosso de la botiga d'ultramarins de la mare del seu amic Pepe Yáñez i un microscòpic

Pedro Solbes.

ARXIU

observador de l'aventura del raïm, des del tractor al celler. Als setze anys ja era homologable a l'ONU: políglota i becari a Alemanya, amb permís familiar i visat d'afers exteriors del ministre Fernando Castiella.

Afectat sempre de dolors a la columna vertebral, fàcilment convocable al gaspatxo pinoser, al municipi li deu encara un pregó. El que no va poder vocalitzar el passat estiu, fart de feina i amb l'agenda col·lapsada per convenis pesquers.

No obstant això, a les vacances combina el banyador entre le Pinós i Torrevella i, si és possible, activant la memòria i l'automòbil, es planta a deshora a la muntanya del paternal Benimantell.

L'administració espanyola sempre ha comptat amb ell. El 1978 assessorava Leopoldo Calvo Sotelo en les relacions amb ells dotze. Més tard, l'avui gran de la banca privada, Juan Antonio García Díez el va nomenar director general de Política Comercial. I més tard encara, el liberal Miguel Boyer, l'anomenava secretari general tècnic de la cartera d'Economia i Hisenda pre-solchaguista. Alguns anys abans havia consumat vida i salari de delegat de comerç a València. Una ocupació avorrida, pagada després amb la presidència del Consell de Ministres del Mercat Interior, i un paper primordial en la redacció del tractat d'adhesió a la CEE.

Solbes és el segon ministre de les comarques d'Alacant, després de l'ucedista Luis Gamir, de bressol madrileny però empadronat al sud. Gamir fou ponent de la cartera de Comerç, i més tard de Transports, Turisme i Comunicacions.

L'amistat de Solbes amb Felipe González l'allunya d'Alfonso Guerra i l'apunta a l'esperit del nou govern. Una colla de tecnòcrates, com no es recordava des de les hores ministerials de l'Opus i el conjunt dels López: López Rodó, López Bravo i López de Letona, ministres dels embassaments i i del cilici. Solbes Mira ha negat repetidament que el seu nom sonara a la Moncloa. Però al seu pis tot era escoltar el telediari amb ambient de tòmbola.

Sense carnet del PSOE, però "sensible amb la seua orientació política", Solbes s'ha presentat com l'esperança blanca del sindicalisme agrari i les reivindicacions submarines. Com un home que pot superar Carlos Romero, encara que, ara per ara, només pensa emular-lo.

Ismael L. Belda